

**Академично слово на Клаудия Кардинале
по повод удостояването и с почетното звание
Доктор хонорис кауза на НАТФИЗ “Кр. Сарафов” – 08.10.2015г.**

Добър ден,

За мен е голяма чест да получа такова отличие и това ми дава повод отново да проследя в спомените си кариерата, за която днес ме удостоявате с това внимание.

Знам, че сред публиката има и много студенти по киноизкуство, които се трудят, за да реализират мечтите си.

Този израз – „да осъществиш мечтите си“ никъде не е натоварен с толкова много смисъл колкото в професиите свързани с изкуствата. Да живееш от кино, това е да сънуваш с отворени очи; когато пишеш, когато режисираш, когато играеш... и всички професии в киното, които правят костюми, гримират, осветяват, организират един и същи сън. Правенето на кино е мечтаене заедно преди, по „време на“ и след заснемането на филма.

Когато започнах да се занимавам с кино в началото на 50-те години, професията на киноактьора и особено на актрисата беше различна от това, което са днес... Светът на театъра, разбира се, предлагаше своите правила и вековни познания, но новото реалистично писане в киното променяше правилата на играта... Въпреки че днес филмите от това време изглеждат много по-„театрални“ от днешните продукции, промяната на актьорската игра вече беше започнала, истинския живот си пробиваше път във фикцията... Това беше една отворена епоха. Отворена за нови истории. Период, в който, нови лица се търсеха по улицата, в училищата, както е с моделите днес... Моята кариера не би могла да съществува нито преди, нито след онзи вълшебен момент, в който започна. Киното отвори своите врати и аз влязох или по-скоро бях избутана вътре! Аз – момиче без образование по актьорско майсторство, влязох в италианското кино, когато дори не говорех езика.

Бих искала да ви разкажа...

Като малка исках да стана изследователка, исках да опозная света, защото за мен общуването с хора е много важно...

Един ден, когато бях на 16 години, двама френски режисьори – Рене Вотие и Жак Баратие дойдоха пред училището ми, „Колеж Пол Камбон“ в Тунис и ме загледаха, но тъй като си бях дивачка, избягах.

Тогава те отишли да говорят с директорката на училището и тя каза: „Не! Клод (това е истинското ми име) не говори с никого.“

После тя се обадила на баща ми... и татко, учудващо, отговорил: „Защо не?“

Така за пръв път влязох в света на киното. Без да съм го искала.

Първата ми роля беше в документалния „Златните пръстени“ на Вотие, в който играех забулена арабка. Този филм беше показан на фестивала в Берлин.

Вторият беше „Гоха“ с Омар Шариф, който също беше в началото на кариерата си. И в този филм бях забулена арабка. Години по-късно Жак Баратие написа книга, в която казва: „Защо я забулих тогава?“, а отстрани беше сложил моя снимка по бикини! Скоро след това се проведе конкурс за най-красивата „Италианка в Тунис“. Аз помагах на майка ми, която помагаше на хората от италианското консулство. Всички момичета бяха на подиума, когато един мъж ме завлече на сцената и каза: „Това е най-красивата италианка в Тунис!“... Аз много се притесних. Като награда бях на фестивала във Венеция, където бикините все още не бяха пристигнали. Аз носех бикини и арабска туника... всички ме снимаха. Майка ми, която ме придружаваше беше много изненадана... поканиха ме да работя в кино, но аз отново отказах! Освен това не говорех италиански, моят език беше френския... Когато се качихме на самолета на връщане, вестниците писаха за „момичето, което не иска да се занимава с кино“. Впоследствие баща ми получи множество телеграми... След това обаче се случи арабската революция... и след независимостта французите и италианците в Тунис трябваше да напуснат страната... За мен беше много болезнено да напусна Тунис, защото това беше моята страна, където семейството ми беше избрало да живее от две поколения. Наричаха Тунис малката Сицилия.

Тогава пристигнахме в Рим и баща ми продължаваше да получава телеграми.

Накрая постъпих в Центро Спериментале, където Франко Кристалди, тогава председател на европейските продуценти, ме покани да вляза във VIDES. След толкова откази реших да променя живота си и да започна работа в киното. Първият ми филм в Италия беше „Обичайните непознати“ на Марио Моничели с Гасман, Матрояни и Тото. Оттогава съм снимала в цял свят. В Австралия, Америка, Канада, Русия. Открих света и така сбъднах желанието си – да опозная света.

Впоследствие имах късмета да работя с големи режисьори като Висконти, Фелини, Болонини и много други.

Но и с големи актьори като Делон, Белмондо, Бриджит Бардо. И благодарение на тях разбрах колко е важно, след като режисьорът е дал начало на сцената, да имаш пред себе си актьор, способен да ти предаде емоцията, която да ти помогне да направиш скок към другия живот, който си призована да живееш.

Този скок във въображаемия живот на друг човек е пътешествие, в което не съществуват нито време, нито възраст. Прекрасно е да се преобразиш пред камерата, но е много важно след това и да съумееш да се върнеш в себе си, когато сцената свърши.

Аз, която исках да бъда изследователка, прекарах живота си в пътуване и изследване на различни животи.

Хубавото нещо в нашия занаят е, че можеш да живееш множество животи. Аз изживях 152!!!!

Моят живот може би не е добър пример за това какво трябва да се направи, за да осъществиш мечтата си, предвид че самата аз никога не съм мечтала за киното, но може би си заслужава да се замислим за момент... Разбира се, и днес много хора влизат в семейството на голямото кино донякъде случайно, понякога дори пряко волята си, но днес сме в един свят, в който техниката има огромно значение и може би в по-малка степен имаме възможност да трупаме опит в движение, както имах възможност да го направя аз. Днес, когато започваш, трябва вече да си силен, да си подготвен. Времето на подготовка доби решаващо значение и заради голямата конкуренция. По мое време се търсеха актьори, сега актьорите търсят филми. Трябва обаче да видим и положителната страна: това време на подготовка е време на

улягане, на размисъл, на изграждане на себе си и на собственото отношение към мечтата.

Когато започнах да се занимавам с кино, аз, както и много други актриси бяхме щастливите принцеси в един омагьосан свят, в който обаче нямахме никаква власт. И днес образът на актьора се разработва подробно предварително, но жените могат да избират роля, да налагат някои неща, да обсъждат... думите им са добили нова тежест. Действително между началото на кариерата ми и днес се случи и 68-ма година!!!

Много се радвам, че получавам титлата Doctor honoris Causa. Наистина е голяма чест да получа това почетно звание тук в София, където вече бях преди няколко години. Този град ми остави много хубав спомен. А днешният ден ще ми остави още по-хубав. Благодаря ви от сърце и пожелавам на всички един или множество прекрасни животи!